

פרשת תרומה תשפ"ג

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	5:35
Brooklyn, NY	5:23
Chicago, IL	5:14
Houston, Texas	5:59
Johannesburg, S. Africa	6:25
Lakewood/Deal, NJ	5:24
London, UK	5:16
Los Angeles, CA	5:26
Manchester, UK	5:21
Monsey, NY	5:23
Montreal, Quebec	5:16
Passaic, NJ	5:23
Toronto, Ontario	5:16
Yerushalayim	4:57
Zurich, Switzerland	5:44

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

תרומה

מן המותר בפיך

מלאכת המשכן כולל תכלת וארגמן ותולעת שני. ע"ר בחיי שכ' ולא מצינו משי בנדבת המשכן לפי שהוא יוצא מגוף השרף שהוא התולעת ולא הוכשר למלאכת שמים אלא דבר טהור וכענין שאמרו בתחש (שבת כ"ח ע"א), וצבע תולעת השני אינו מגוף התולעת אלא מתוך גרגרים שהתולעת בתוכה. (וכ' המגיה דל"כ הרמב"ם פ"ג מפרה אדומה ה"ב בגדר תולעת).

ופשוט לר' בחיי דבכל התורה בעי מותר בפיך. וצ"ל דאף דיליף מדכתיב למען תהיה תורת ה' בפיך, מ"מ הוקש כל התורה לתפלין, כמבואר בקדושין ל"ה ע"א. וכ"כ מג"א תקפ"ו ג'.

והנה ר' בחיי הביא כענין שאמרו בתחש, ע"ש בשבת כ"ח ע"א דמתחילה אמר ר' יוסף דע"כ טהור היה דתנינא לא הוכשר למלאכת שמים אלא דבר טהור. אך שם עמוד ב', איתא מאי הוי עלה דתחש. וע"ש ברש"י דסבר הגמ' דאין ראייה מהברייתא דאירי דוקא בתפלין ולא במשכן. ומשמע המסקנא דאין דין זה בכל התורה. וכע"ז בנוב"י ה"ב א"ר ח' ג' מנן המחבר, דסבר הגמ' דדוקא בתפלין נאמר דין זה משום שיש בו שמות ה', וגם רצועות הוקשו לתפלין, ולא בשאר דבר.

וע"ש בנוב"י שהביא בנו ראייה מדופן סוכה מפיל שהוא בהמה טמאה וע"כ בכל התורה א"צ מותר בפיך. וע"ש שם תגלה לו דחוי כי כ"ש א"צ בע"ח ורק בשופר דבעי בע"ח בעי מותר בפיך. ולא פירש איך נתגלה לו.

וע' הגהות בנוב"י החדש על נוב"י ג' אות ח* שהביאו מס' זכר יוסף בשם ברכת משה מר' משה קערנר תלמיד בנו של הנוב"י עמ' מ"ו, באות 53, שבנו אמר בשם הנוב"י עצמו שאמר לו כן בחלום לדחות הראיה מפיל כ"ל, וגם הוא עצמו חלם שהנוב"י בא אליו ואמר לו לכתוב הדברים.

וע' רש"י מגילה כ"ד ע"ב שפסל זהב בתפלין משום מותר בפיך, והק' רע"א הרי אם אינו חי אין פסול מותר בפיך, ות"י ת"ת כדברי נוב"י ה"ל דכוונת רש"י דכיון דהו' פלין יש בהם דין מותר בפיך ע"כ בעי בע"ח. וכע"ז בשפ"א שם. ובהר צבי א"ר ח' ל"ט.

מסירות נפש נלמדת מהפס' "ואהבת את ה' אלוקיך" (דברים ו, ה). ונראה הטעם בזה, משום שאם יחשוב האדם מחשבות הרבה לפני שימר סור נפשו, למרות שיודע שמצוה עליו למסור נפש, ימצא טעמים רבים שייראו בעיניו צודקים מדוע אינו צריך הפעם למסור עצמו למיתה. לכן ניתנה מצוה זו בלשון "ואהבת", כי האוהב אינו מחשב הרבה חשבונות, אלא קופץ ומוסר נפשו לפני שיבואו לו ההרהורים והמחשבות שימנעו ממנו למסור נפשו. כך מי שהגיע לאהבת ה"ת מיד הוא מוסר נפשו באהבה רבה.

וזו הייתה התביעה על הנשיאים, שהיה להם לקפוץ ולנדב את תרומתם מרוב אהבתם לה"ת ברגע שנצטוו על כך, ולא היו צריכים לחשב חשבונות וטעמים ולעכב את תרומתם.

ורמז גדול שיצא מההלכה הזאת, היינו שהבדים המה האנשים שנושאים את ארון התורה, וכי משלו לבדי ארון שלא יסורו ממנו לעולם ועד, כהלכות בדים, ומני אז יש לי כמה חששות בעת שההכרח יאלצני לעזוב את הישיבה אף על זמן קצר והדבר פשוט ומבואר. ע"כ.

ועל דברים אלו מובא בספר 'בנין נחום' מכתב ממון ראש הישיבה הגאון הרב נחום פרצוביץ זצלה"ה: זה עתה הראו לי את הספר דעת חכמה ומוסר וכתב בו בסופו דבר נורא, שהראו לו בחלום שבטבעות הארון יהיו הבדים לא יסר ר' ממנו, הולך על מחזיקי הישיבות וראשיהם. פירוש, שאל למי שעומד בראש ישיבה ובהנהגתה לזוז ממנה, כמו הדין של הבדים, וזה הערה גדולה.

אבני שהם אבני מלואים לאפוד ולחושן (כהנז)

יש להבין, מפני מה נמנו אבני שהם והמלואים אחרונים, והרי הם הכי יקרים מכל תרומת המשכן? ותירץ האור החיים: מפני שאיחרו הנשיאים להביא את נדבתם לאחר כל ישראל, לפיכך מנה הכתוב את נדבתם אחרונה, לרמז שתורמתם פחותה במדתה מכל תרומות בני ישראל.

ושואל מן ראש הישיבה שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצלה"ה: מה התביעה כנגד הנשיאים, והרי טעמם בידם שאמרו "יתנדבו ציבור מה שמתנדבין ומה שמחסרין אנו משלימים"? ותירץ: בגמ' (סנהדרין ע"ד). מבואר שמצות

דברי היותנו

ראשי הישיבה ומחזיקיה נמשלו לבדי הארון

במכתב שכתב מן המשגיח הגאון הרב ירוחם ליוואויץ זצלה"ה (דעת חכמה ומוסר ח"ג עמ' רמג) כתב וז"ל: ואספר לו איזה מעשה, בעת שהייתי בליטא והיה לי מחשבות לעזוב מקר מנו ישיבת מיר כדי שאוכל לשבת בקלם, וראיתי מן השמים כמה עכר בים, ופעם אחת הטלתי גורל הידוע, ונפל לי פסוק שנבהלתי מראות וגם חדוש גדול נתחדש לי מהפסוק וזה: 'בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו'. והדבר ברור שלא לפי מעשי נתגלה לי הפסוק, כי אם בזכות הרבים, וזה הוא ביאור נחמד ונעים

דברי הימים

"כבוד - חכמים ינחלו"

מכהן לי, שכן שלשה אלפין יש בו, שנמאס מן הכהונה ומן המקדש ומן הלוייה. אבל אם היה בן תורה הוא כמלאך, שנאמר (מלאכי ב, ז) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא, ואם לאו ראה מה כתיב (איוב י, כב) ארץ עפתי כמו אפל, זה גיהנם, שהרשעים פורחים כעוף. דבר אחר, עפתי, שהרשעים עפים בה. ומי ירד לשם, אמר רבי חמא מי שאינו רגיל לעשות תלמודו סדרים סדרים ובוטט, שנאמר (איוב י, כב) צלמות ולא סדרים. ותורה יבקשו מפיהו (מלאכי ב, ז), אם יגע בה אלו לא דיו אלא שהוא נעשה תלמידו של הקדוש ברוך הוא, שנאמר (ישעיה נד, יג) וכל בניך למודי ה', וכן (ישעיה ל, כ) ולא יכנף עוד מורדך והיו עיניך ראות את מורדך.

ועוד שם ד': דבר אחר, זה הדבר-הדא הוא דכתיב (הושע יד, ג) קחו עמכם דברים, זהו שאמר הכתוב (תהלים כו, ו) ארחץ בנקיון כפי, לשמע בקול תודה. יכול אף להקריב פרים ואילים, תלמוד לומר: לשמע בקול תודה. לפי שישיראל אומרים רבון העולם, הנשיאים חר טאים ומביאים קרבן ומתכפר להם, משיח חוטא ומביא קרבן ומתכפר לו, אנו אין לנו קרבן. אמר להם (ויקרא ד, יג) ואם כל עדת ישראל ישגו וגו'. אמרו לו עניינים אנו ואין לנו להביא קרבנות. אמר להם, דברים אני מבקש, שנאמר קחו עמכם דברים ושובו אל ה', ואני מוחל על כל עוונותיכם. ואין דברים אלא דברי תורה, שנאמר (דברים א, א) אלה הדברים

לכות שנאמר 'בית דוד' וגו', ולכהונה שנאמר 'בית אהרון בית הלוי', אבל ליראת ה', שהוא כתר תורה, אין בית מיוחד, שנאמר יראי ה' ברכו ה', בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך, ע"ל.

שמות (כח, ב): "ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת", וברמב"ן: שיהיה נכבד ומפואר במלבושים נכבדים ומפוארים וכו'.

במדרש רבה (לח, ה): דבר אחר, 'זה הדבר'-הדא הוא דכתיב (משלי ג, לה) כבוד חכמים ינחלו, אין כבוד אלא תורה, תדע לך, מה אמר בראש דברי הימים אדם שת אנוש וכן כולן, ואין אתה מוצא באחד מהם כבוד, עד שמגיע ליעבץ, שנאמר (דברי הימים א' ד, ט) ויהי יעבץ נכבד מאחיו. למה כתוב בו כבוד, על שיגע בתורה, הוי "כבוד חכמים ינחלו". וכן אתה מוצא באהרן, מה כתיב (מלאכי ב, ו) תורת אמת היתה בפיהו, מה אמר הקדוש ברוך הוא למשה (שמות כח, ב) ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת, וכל אלו בזכות התורה שיהיה יגע בה, הוי כבוד חכמים ינחלו.

ועוד שם ג': דבר אחר, שעשה הקדוש ברוך הוא כבוד לאהרן, שהלבישו כמלאכי השרת, שנאמר (מלאכי ב, ז) 'כי מלאך ה' צבאות הוא', אמר רבי יהודה מכאן אמרו כל כהן שהוא אוכל בתרוּמה ואינו בן תורה אינו כהן לעתיד לבוא, אלא נמאס משלשה דברים, שנאמר (הושע ד, ו) כי אתה הדעת מאסת ואמאסך

איתא באבות (ד, יב): רבי שמעון אומר, שלשה כתרין הם, כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות, וכתר שם טוב עולה על גביהן. וברש"י שם: וכתר שם טוב- כלומר על ידיהן הוא בא, אם עוסק בתורה נמצא שם טוב עליו וכו'.

בגמ' יומא ע"ב: א"ר יוחנן שלשה זירים הן, של מזבח, ושל ארון, ושל שלחן, של מזבח זכה אהרן ונטלו, של שלחן זכה דוד ונטלו, של ארון עדיין מונח הוא, כל הרוצה ליקח יבא ויקח, שמא תאמר פחות הוא, ת"ל (משלי ח-טו) בי מלכים ימלוכו.

רבי יוחנן רמי, כתיב זר וקרינן זיר, זכה נער שית לו זיר לא זכה זרה הימנו. וברש"י זכה-ללמוד לשמה ולקיימה, זרה- משתכחת ממנו. אמר רבא כל תלמיד חכם שאין תוכו כבוד אינו תלמיד חכם שנאמר מבית ומחוץ תצפנו. בזמן הגמ' ה'בר' היה טוב והיו צריכים לדאוג שה'תוכו' יהיה טוב כמוהו, היום יש כאלה שה'תוכו' טוב אצלם, אבל צריך שה'ברו', בל בוש וההתנהגות, יהיה טוב כתלמיד חכם ממש מבית ומחוץ.

וברבינו יונה באבות שם כתב שכתר תורה גדול מכתרים אלו, שהארון מבפנים הפרוכת, והשולחן והמזבח מחוץ לפרוכת. ועוד ראייה, כי למלכות וכהונה ייחד להם בתים, בית למ

תורה, כלומר אין כבוד זה שאנו עושים ומצריד
כיון לאדם לנהוג בו כבוד, אלא ברבו שלימד לו
תורה, אבל לימדו אומנות אחרת לא.
וברבינו יונה באבות (ד, יב): וכתב שם טוב
עולה על גביהן, ר"ל ולכתרים כולם צריך כתר
שם טוב והרי הוא תלוי בכתר תורה, כי במה
יש לאדם שם טוב אם לא בעסק אשר יעסוק
בתורה ויקיים המצוות.

בגמ' יומא ע"ב: אמר ר' יונתן מאי דכתיב
(משלי יז, טז) 'למה זה מחיר ביד כסיל לקנות
חכמה ולב אין', אוי להם לשונאיהן של תלמידי
חכמים שעוסקים בתורה ואין בהן יאת שמים.
"ועשית לו זר זהב סביב" לאהרן זה כתר
תורה, זר – זה גם מסגרת. יש לבן תורה לשים
עצמו בתוך מסגרת. סיפר לי נכדו של המש
גיה ר' ירוחם ממיר צוק"ל, ר' נחמן ליבוביץ'
שליט"א, שסבו אמר לתלמיד עילוי בישיבה,
תמונה בלי מסגרת חסר בכל התמונה ובכל
היופי שלה, גם אתה חסר לך מסגרת ובלי זה
חסר בכל התלמיד חכם שלך.

ה' יזכנו שזוכה להיות "מבית ומחוץ תצפנה",
תוכו כבודו וברו כתוכו.

ועשית מרעה לבלתי עצבי, ויבא אלקים את
אשר שאל'. אם בך תברכני- בתורה, והרבית
את גבולי- בתלמידים, והיתה ידך עמי- שלא ישר
תכח תלמודי מלבי, ועשית מרעה- שיזדמנו לי
רעים כמותי, לבלתי עצבי- שלא ישגבני יצה"ר
מלשנות, אם אתה עושה כן מוטב, ואם לאו
הריני הולך לנסיסי לשאול, מיד ויבא אלהים
את אשר שאל.

אבות ו' ג' הלומד מחברו פרק אחד או הלכה
אחת או פסוק אחד או דבור אחד או אפילו
אות אחת, צריך לנהג בו כבוד, שכן מצינו בדוד
מלך ישראל, שלא למד מאחיתופל אלא שני
דברים בלבד, קראו רבו אלופו ומידעו, שנאמר
(תהילים נה), ואתה אנוש כערכי אלופי ומידעי,
והלא דברים קל וחומר, ומה דוד מלך ישראל
שלא למד מאחיתופל אלא שני דברים בלבד
קראו רבו אלופו ומידעו, הלומד מחברו פרק
אחד או הלכה אחת או פסוק אחד או דבור אחד
או אפילו אות אחת על אחת כמה וכמה שצריך
לנהג בו כבוד, ואין כבוד אלא תורה, שנאמר
(משלי ג) כבוד חכמים ינחלו.

וברש"י שם: והכי קאמר, אין כבוד בא לו
לאדם אלא על עסקי תורה, נא' ואין כבוד אלא

אשר דבר משה. אמרו לו, אין אנו יודעים, אמר
להם בכך והתפללו לפני ואני מקבל וכו', אף כאן
הוא אומר, זה הדבר, לפי שלא התרצה הקדוש
ברוך הוא לאהרן אלא על ידי התפלה.

בגמ' (תמורה טז): אמר רב בשעה שנפטר
משה רבינו לן עזן אמר לו ליהושע שאל ממני
כל ספיקות שיש לך, אמר לו רבי כלום הנחתך
שעה אחת והלכתי למקום אחר לא כך כתבת
בי (שמות לג-יא) ומשרתו יהושע בן נון נער לא
ימש מתוך האהל, מיד תשש כחו של יהושע
ונשתכחו ממנו שלש מאות הלכות ונולדו לו
שבע מאות ספיקות ועמדו כל ישראל להרגו,
אמר לו הקב"ה לומר לך אי אפשר, לך וטורדן
במלחמה שנאמר (יהושע א-א) ויהי אחרי מות
משה עבד ה' ויאמר ה' וגו', במתניתין תנא אלף
ושבע מאות קלין וחמורין וגזירות שוות ודקדר
קי סופרים נשתכחו בימי אבלו של משה, אמר
רבי אבהו אעפ"כ החזירן עתניאל בן קנז מתוך
פלפולו שנאמר (יהושע טו-יז) וילכדה עתניאל
בן קנז, תנא הוא עתניאל הוא יעבץ, ומה שמו
עתניאל, שענאו אל, יעבץ שיעץ וריבץ תורה
בישראל, ומנלן שענאו אל, דכתיב (דברי הימים
א ד-י) 'זיקרא יעבץ לאלקי ישראל לאמור, אם
בך תברכני והרבית את גבולי, והיתה ידך עמי,

ד' ניסן תשפ"ג
MARCH
26²⁰
23
BELL WORKS

Annual
Celebration
Dinner

Mr. & Mrs.
**YITZCHAK
ROSEDALE**
Cincinnati
Guests of Honor

**HARAV
CHAIM MAYER
ROTH** Shlita
Lakewood
Rav of Kehillas Sterling Forest Sefard
Dayan Beis Din Maysheirim Lakewood
Rabbinical Alumnus Award

Mr. & Mrs.
REFOEL WEISS
Brooklyn
Kesser Shem Tov Award

Young Alumni Leadership Award
Mr. & Mrs. **ELI RAPPAPORT**
Baltimore
Mr. & Mrs. **DOVID SEITLER**
Chicago
Mr. & Mrs. **CHAIM YITZCHOK (MITICH) ZOLTY**
Toronto

- Ralph Herzka
Shlomo Yehuda Rechnitz
LEGACY CHAIRMEN
- Zevi Schick
DINNER CHAIRMAN
- Ben Philipson
Yossi Snyder
CAMPAIGN CHAIRMEN
- Meilich Rubin
Eli Schron
ALUMNI CHAIRMEN
- Akiva Glatzer
Eliyahu Rosenbaum
JOURNAL CHAIRMEN
- Aaron Frankel
Nechemia Jacobovits
YOUNG ALUMNI CHAIRMEN

More Nisyonos Means More Kedushah

Harav Hagaon Yehuda Wagshal Shlita

In this week's parashah we are introduced to the keilim of the Mishkan and Beis Hamikdash. The Gemara, at the end of Chagigah, discusses whether the Shulchan was mekabel tumah, like other vessels made of wood. The Gemara proves that it was mekabel tumah, from the passuk that describes the Shulchan as "haShulchan hatahor." If the Torah refers to the Shulchan as tahor, says the Gemara, it must be that it can become tamei.

This Gemara is hard to understand. I would have thought the opposite: If the Shulchan had no potential to become tamei, then it should be called tahor, and if it is labeled tahor, it should have no potential to become tamei! Why would it be called tahor if it can become tamei?

We can better understand this in light of the mishnah (Avos 5:5) that says that one of the ten miracles in the Beis Hamikdash was that the kohen gadol never became tamei from keris on Yom Kippur. If this required a miracle, then we can infer that al pi teva, the kohen gadol would automatically have become tamei on Yom Kippur, and a nes was necessary to hold back the tumah.

Why was it inevitable that the kohen gadol, of all people, should have become tamei on Yom Kippur, of all days of the year?

The Chayei Adam, in Hilchos Yom Kippur, explains that Hakadosh Baruch Hu created forces of kedushah and opposing forces of tumah, and the forces of tumah are attracted to kedushah just as metal is drawn to a magnet.

When the Ramban arrived in Eretz Yisrael, he

wrote a letter to his family in which he described the holy sites that he visited, which were in ruins. He noted that he observed various levels of destruction, and כל הקדוש מחבירו חרב מחבירו — the holier a place was, the more destroyed it was.

This was no coincidence. Precisely because some places were holier, they were subject to more severe destruction, because they attracted the forces of churban, since kedushah attracts tumah.

This, says the Chayei Adam, explains why the kohen gadol should have become tamei on Yom Kippur. He would not have become tamei despite the fact that it was Yom Kippur — he would have become tamei precisely because it was Yom Kippur. On that day, the kohen gadol attained the highest level of kedushah that a human being could reach, when he entered the Kodosh Hakodoshim, the holiest place on earth, on the holiest day of the year. The power of that kedushah was so intense that that it served as a powerful magnet for tumah, to the extent that al pi teva it was inevitable that the kohen gadol should have become tamei. Even though, as the Mishnah describes in Yoma, he took many precautions to avoid becoming tamei, that would not have helped, because once his kedushah reached that high a level the tumah would have been drawn to him automatically.

Are You Chametz'dik?

We find a similar idea regarding matzah. The Gemara in Pesachim discusses which types of grain may be used to make matzah, and concludes

that only the five minei dagan are suitable, while rice, for instance, is not. The Gemara explains that this is because only the five minei dagan have the potential to become chametz, and the rule is that matzah can be made only from something that can become chametz.

Why is this? Shouldn't it be the opposite? Shouldn't matzah be made only from a grain that can never become chametz, like rice?

Matzah represents kedushah. Matzah is the yetzer tov. And the only way we can identify something as kedushah and yetzer tov is when it contains the potential of chametz and yetzer hara. If it didn't have the potential of chametz, it's not bad — but it doesn't have the potential of kedushah.

Similarly, if you want to identify and gauge the potential of kedushah that something has, you measure the amount of tumah that's attracted to it.

We can now understand why the Shulchan is called "haShulchan hatahor." If it could not be mekabel tumah, then we couldn't call it tamei — but we also could not label it tahor. If the Torah calls it tahor, it must be that it is a magnet for tumah and has the possibility to become tamei. If no such possibility existed, it would not be called tahor.

This is relevant not only to the kedushah and taharah of places and objects, but also to that of people. The Alter of Novardhok applied the above principle regarding matzah to his talmidim. He observed that a bachur can be "not chametz" — he's a nice boy, without too many nisyonos, and everything goes smoothly for him. But then there is a bachur who's "chametz'dik" — he faces many nisyonos and difficulties, and the yetzer hara tries valiantly to tempt him. The Alter said that he prefers the chametz'dik bachur. "From the chometz'dik bachur I can make a matzah," he said. The non-chometz'dik bachur will never become chometz'dik — but he can't become a matzah, either.

Often, when a person is being bombarded by nisyonos, he starts to feel down about himself: If the yetzer hara is bombarding me, I must be really low. But the truth is precisely the opposite. Because he has great potential for kedushah, he is attracting the nisyonos of tumah.

The existence of these nisyonos should not cause a person to view himself negatively — on the contrary, these nisyonos are an indication of the potential for kedushah within him. As the Ramban writes, כל הקדוש מחבירו הרב מחבירו.

The Magnetic Force of Today

This principle applies to periods in history as well.

Today's generation is bombarded with out-of-control tumah and nisyonos. At first glance, we might think that this is a terribly low generation. But according to what we've discussed, the truth would seem to be exactly the opposite. If our generation is attracting so much tumah, that means it contains great potential for kedushah.

As we know, we are living in the generation of Ikvesad'Meshicha—the era before Moshiach. When Moshiach comes, and the third Beis Hamikdash is built, Klal Yisrael will reach unprecedented heights. We will achieve the ultimate and complete tikkun, and there will be no more churban, no more tzaros, no more galus. Standing as we are on the verge of this intense kedushah, it is entirely understandable that we are being bombarded by tumah — just as the kohen gadol serves as a magnet for tumah when he is about to reach the pinnacle of kedushah.

In our generation, the bombardment of tumah indicates that we are on the verge of attaining the highest level of kedushah. This is a tremendous chizuk, on both a personal and a collective level. When we are being tested with difficult nisyonos, and the yetzer hara is attacking with full force, we should see this as a sure sign of the intense magnet of kedushah we hold within ourselves.